

НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1141

26.01.2025 (136)

Образованието на един зъл гений

от Герхард Лаук

Част 7

Клетки и мрежи

От съображения за сигурност стриктно спазвахме клетъчната система.

Самотният лидер на клетката Армин обаче намира начин да заобиколи това. Той участва във факелно шествие, организирано от младежкия клон на NPD. В него участвали около 150 души. Той извикал: *Ао отзад!* (NSDAP/АО или просто АО са съкращенията на много дългото немско име на нашата организация).

Той установи, че нашите хора представляват цяла една трета от цялата демонстрация! Бяха установени контакти. Получиха се много успешни широкомащабни кампании.

Няколко екипа наситиха дори централните улици на големите градове със стотици наши плакати в рамките на една нощ. В края на улицата бяха поставени наблюдателници с уоки-токита. Два екипа работеха от двете страни на улицата. На следващата сутрин винаги се вдигаше огромна врява.

Понякога се стига до арест. Режимът обявяваше победа. Но след това спектакълът се повтаряше няколко седмици по-късно.

Това продължи доста дълго време. Но в крайна сметка нещата приключиха така, както трябваше да приключат.

Въпреки това в дългосрочен план се стигна до съществуването както на малки клетки в традиционния смисъл, така и на по-големи "клетъчни мрежи". Първите имаха предимство в защита, а вторите - в нападение.

Комедия на грешките

Аз бях ръководител на проекта.

Задачата е да се пренесат доставки през множество неутрални държави до крайната дестинация във враждебна страна.

Няколко екипа участваха активно. Като цяло екип А говореше на език А, екип Б говореше на език Б, а екип В говореше на език В.

Ако имах *късмет*, екипите в *пряк контакт помежду си* скоро откриваха общ език, разбираем за поне един член на всеки екип.

Ако *нямах късмет*, бях принуден да работя като свързващо звено и преводач.

Това беше един от моментите, в които *нямах късмет*.

В този случай можем спокойно да кажем: *Това, което имаме тук, е провал в комуникацията.*

Отбор А задава въпрос.

Превеждам.

Екип Б отговаря на въпроса.

Превеждам.

Отбор А отхвърля отговора.

Превеждам.

Отбор Б настоява, че отговорът е верен.

Превеждам.

Екип А казва, че отговорът е *очевидно* грешен поради такава и такава причина.

Превеждам. Но също така питам *защо* отговорът е верен.

Екип Б обяснява, че отговорът е *очевидно* верен поради такава и такава причина.

Спрете!

Веднага схващам проблема: *манталитет!* Имам повече от достатъчно опит, за да разбера и двата манталитета и да схвана какво точно се случва тук. - Затова обяснявам всичко на двата отбора. И двата изслушват обяснението ми и кимат в знак на съгласие. Да, сега всичко е ясно.

Какво следва?

Връщаме се към първата стъпка!!!

Защо?

Тя просто няма да потъне в главата на екип А!

За тях е просто немислимо верният отговор да е наистина верен.

Представете си, ако искате, че някой ви каже, че $1+1 = 2$ НЕ е универсална истина. "Може би $1+1 = 2$ в САЩ, но $1+1 = 3$ в Европа $1+1 = 4$ в Азия." - *Очевидно е, че не е така, казвате вие! Но абсолютно, категорично ли сте сигурни в това?*

Всъщност $1+1 = 2$ НЕ е винаги правилно! Ами ако системата за броене *не* се основава на десет! При система за броене, основана на 2, например, $1+1 = 10$!

Ето още един пример: "Да = да и не = не." Но дали е така? По-късно установих, че в Азия "да" невинаги означава "да" в западния смисъл на думата. То може да има *три различни значения*: Първо, "да" в смисъл на просто *учтивост*. Второ, "да" в смисъл на "да, разбирам какво имаш предвид". Трето, "да" в смисъл на "да, съгласен съм с теб!"

Но нашата история на нещастията продължава.

На път през няколко неутрални държави забелязвам подозрителна двойка мъже. По-късно забелязвам, че някой ни снима от голямо разстояние, докато е клекнал до колата ни на паркинга.

Настъпва моментът на истината, когато най-накрая стигаме до ключовата граница с враждебната страна. Преминаваме!

Въпреки това все още има вероятност да сме били допуснати, за да идентифицираме колегите си.

Пратката се премества в алтернативна зона за съхранение. Вземам малка част от нея със себе си.

По-късно финансовите ограничения ме принуждават да поемам по-големи рискове от обичайното. Арестуван съм с моята част от пратката. Тя е достатъчно голяма, за да предизвика вълнение, но не достатъчно, за да ни навреди много.

Виждам гореспоменатата подозрителна двойка в полицейския участък. Единият от тях ми казва, че следенето ни е било "детска игра". Страхувам се за по-лошото.

Но ние имаме късмет. Аз съм единственият арестуван.

Разбира се, полицията претърсва домовете и офисите на останалите, но не открива нищо. Моите хора дори не са задържани!

Може би екипът за наблюдение ни е изгубил. Може би просто ги е мързяло и са решили, че ще изземат доставките и ще извършат арестите по време на по-късни набези... Всъщност *техните грешки* балансираха *нашите грешки*!

Крайният резултат е един човек, а именно аз, да прекара няколко месеца в затвора и да загуби приемлива част от доставките. По-голямата част от доставките избягват конфискация и се използват отлично. Печелим този кръг. [Вижте "Хотел 1", "Хотел 2" и "Съдебна игра № 1".]

Дори краткият престой в затвора си заслужава. То е възпитателно. Много по-късно ние се отнасяме с подозрение към всеки дългогодишен лидер на хардкор активисти, който *няма* зад гърба си известно време в затвора.

Спомням си един конкретен случай (Евалд), в който това се оказа вярно.

Но все пак имам късмет. В първите дни все още не ни приемат толкова сериозно. Присъдите за лишаване от свобода обикновено са в рамките на месеци. По-късно, когато ще ни вземат на сериозно, те ще станат години. Бъдещата доминираща фигура в "юридическата ръка на движението", Михаел Кюнел, прекарва половината от зрелия си живот в затвора единствено за мисловни престъпления!

Един другар на име Курт го каза така: *Човек без затвор е като човек без белези!*

Първият ми престой в затвора

Първият държавен луксозен хотел беше строг, но симпатичен. Позволиха ми да окача на стената си малко знаме на съпротивата от Южна Америка и да държа в стаята си съпротивителна литература. Персоналът на хотела често идваше да разговаря приятелски.

Спомням си първия път, когато един посрещач ме придружи до новия ми дом далеч от дома. Той ме погледна с недоумение и коментира: *Не ви е тук мястото?*

Когато започнах да обяснявам, той ме прекъсна: *Да, спомням си, че съм чел за вас във вестника!* Целият персонал се отнасяше към мен като към почетен гост. Очевидно тук имах много почитатели.

Една вечер стоях на масичката си до прозореца. Искях да видя звездите. Един санитар влезе в стаята ми и ме попита какво правя. Аз му казах. Докато той разглеждаше прозореца, аз отидох до вратата. Тъй като бях веселяк, мислех да изляза в коридора, да затворя вратата и да го заключа в стаята си! Само на шега. Но реших да не го правя. Не е добра идея да тикаш наемния работник.

Веднъж един посетител ми подаде тайно лист хартия. Не бях очаквал това и го изпуснах на пода. Това беше неловко. Какво трябва да направим? За щастие служителят на хотела, който наблюдаваше посещението, направи неочакваното. Вместо да я иземе и да ни накаже, той просто я вдигна и ми я подаде!

Използвах добре ваканцията си. Написах брошура, описваща основните концепции на НСДАП/АО. Тя беше озаглавена *Die NSDAP/AO: Strategie*,

Propaganda und Organisation (НСДАП/АО: стратегия, пропаганда и организация). (НСДАП/АО: стратегия, пропаганда и организация. Английско издание не е публикувано. По-късно обаче публикувахме както английски, така и немски издания на друга брошура, озаглавена "Въведение в NSDAP/АО: Битките продължават!" (An Introduction to the NSDAP/АО: The Fights Goes On!)

Вторият хотел беше различен. Всичко беше конфискувано. Но ми го върнаха, когато се отписах.

По ирония на съдбата, въпреки че ръководството явно не е било симпатично, правилата за гостите като цяло са били много по-малко строги, отколкото в първия хотел.

Например имаше нещо като "лоби". В общи линии това е стая с телевизор. Ние, гостите, прекарвахме там по няколко часа всеки ден, гледахме телевизия, играехме карти или просто разговаряхме.

Първия път, когато бях там, един от служителите влезе и ми подаде купчина писма.

Смутен, един от другите гости попита: *Защо му дадохте ВСИЧКАТА поща?*

Отговорът: *Отговорът: Не съм, това е всичко НЕГОВО!"*

Отначало се държах настрана.

Един ден един от колегите, които играеха карти на друга маса, ме погледна и небрежно ме попита: *Убийство?*

Усмихнах се, поклатих глава и казах *Не!*

Друг път по телевизията даваха филм за затвора. Един от гостите коментира, че това не изглежда подходящо при тези обстоятелства. Останалите се съгласиха. Някой сменил канала.

Срещу всички шансове

Няколко месеца след освобождаването ми координирам подобен проект. Този път противникът е готов за нас. Но и ние сме добре подготвени.

Срещам се с ръководителя на екипа Уве в неутрална страна, а именно Дания, близо до границата с враждебната целева страна, а именно Германия. Той ме информира, че има масирано наблюдение.

Качвам се в колата му и все пак тръгваме към граничния пункт. Само няколко метра преди да стигнем до портата, той се обръща и потегля встрани от граничния пункт. Оглеждайки се, виждаме половин дузина необозначени коли да се стрелкат от другата страна на границата.

Тези коли ни следват, докато караме по пътя, който върви успоредно на границата. След това спираме, излизаме и отиваме в гората по посока на границата. Ключовият обмен на информация се извършва в тази гора, само на метри от границата. Докато приключваме, виждаме проблясващи в сумрака фенерчета, които се приближават към нас откъм пътя, вероятно германската полиция. Връщаме се в колата си, тръгваме и по-късно се разделяме.

Когато след това се отправям сам към друга неутрална държава, а именно Обединеното кралство, ме спират на границата. Полицията ме информира, че лично министърът на вътрешните работи на САЩ, а именно министърът на вътрешните работи, е наредил да ме спрат. Съгласявам се да напусна доброволно и за своя сметка, но искам разрешение да се обадя по телефона. То ми е дадено.

В присъствието на полицията се обаждам на Майкъл, водача на съюзническа група в тази страна, обяснявам му ситуацията и го моля да ме посрещне на планираното място за отпътуване. Предлагам да го взема със себе си до следващата дестинация за моя сметка. Той се съгласява.

След телефонния ми разговор полицейският служител е извикан в съседната стая. След като се върна, той ме информира, че няма да ми бъде позволено да провеждам повече телефонни разговори.

Когато обяснявам на Майкъл мащаба на наблюдението, виждам, че той не ми вярва. Тактично ми обяснява, че това е *неговата* страна, има *дългогодишен опит* тук и затова *знае какво прави и какво не прави полицията тук!*

Напълно разбирам това. Но трябва да го убедя, че тази ситуация е напълно различна от всичко, което е преживявал в миналото. Затова посочвам трима души и го моля да запомни лицата им, защото ще ги види отново. Той е скептичен, но се съгласява.

През годините съм имал този опит няколко пъти, особено с политически активисти и адвокати. *Правителствата прилагат различни правила спрямо нас!*

През следващата седмица двамата идентифицираме по безспорен начин над двадесет агенти за наблюдение и половин дузина автомобили.

Дори си играем на това.

Правим се, че не ги забелязваме да ни наблюдават с бинокъл през прозореца на ресторанта отсреща. След това се разхождаме в тази гостилница, аз се обаждам по подозрителен телефон и се втурваме в една тъмна уличка. Виждаме, че ни следват, и успяваме да ги изгубим. След това намираме хубаво сухо място и ги наблюдаваме как тичат наоколо в

продължение на часове в дъжда, опитвайки се да ни намерят.

Понякога подходяме по различен начин. Когато видя едно твърде познато лице на железопътния перон, се разхождам нагоре-надолу по тълпата и внимателно разглеждам всеки човек, сякаш търся някого. Повечето хора вероятно си мислят, че съм полицаи. Но агентът по наблюдение се изнервя.

Правим това в малък град след малък град по границата за около седмица. Виждаме едни и същи лица и превозни средства отново и отново.

В края на участието си Майкъл ме погледна и възкликна: *Когато се прибера вкъщи и разкажа на моите хора какво съм видял с очите си, те няма да ми повярват!*

Моята собствена работа далеч не е приключила.

След като изтощих екипите за наблюдение, се оттеглих от граничния район. Те разбират, че се оттеглям, и са твърде щастливи, че най-накрая ще получат заслужена почивка! Охраната им е свалена. В този момент предприемам своя ход!

Успявам да се промъкна незабелязано в друга неутрална страна, а именно Белгия. Оттам правя още един опит да вляза в Обединеното кралство. Но не успявам. Отново ме изгонват, за втори път в рамките на един месец. Принуден съм да се върна в Белгия.

Полицията там очевидно знае, че ще дойда. Така че очаквам да бъда арестуван при пристигането си.

След това разговорът протича по следния начин:

Полицаи: *Елате с нас.*

Аз: *Арестуван ли съм?*

Полицаи: *Не, просто искам да знам какво правите тук.*

Аз: *Чух, че тук има красиви църкви. Дойдох да ги видя.*

Полицаи: *Знаем кой сте.*

Аз: *Добре. Просто чакам да пристигне куриер с информация и средства. Изобщо не планирам никаква дейност във вашата страна. Освен ако не настоявате, в който случай мога да се обадя по телефона и цели коли активисти ще се втурнат тук.*

Полицаи: *Не, не правете това! Вижте, имам заповед да докладвам ежедневно за движението ви в националната столица.*

Аз: *Знаете ли евтино място за престой? Нямам достатъчно средства.*

Полицаи: *Всъщност, наблизо има хотел. Собственикът му мисли като вас. Винаги съм искал да се срещна с него, но никога не съм имал повод. Казвам ви какво, ще ви заведе там, ще ви представя и ще ви обясня ситуацията. Мисля, че той ще те настави безплатно, докато приятелят ти пристигне с парите.*

Аз: *Звучи ми добре!*

Ние правим това. Взаимно изгодно е. Аз имам хубаво място за живеене, а той може да ме следи. Той ме посещава всеки ден. Пием заедно *трапистка* бира. Давам му актуална информация и си говорим приятно. Той докладва в столицата. Един ден ме кани да го придружа на разходка из страната и аз го правя. Той спира пред всяка църква по пътя, за да мога да я разгледам.

Този полицаи ясно показва, че не му пука за нас. Но той *мрази* нашия опонент! Той НЕ иска да прави услуга на нашия опонент, като ни пречи!

Накрая идва денят, в който мога да съобщя, че съм резервирал място за полет, който излита на следващия ден от летището на съседната държава, а именно Люксембург.

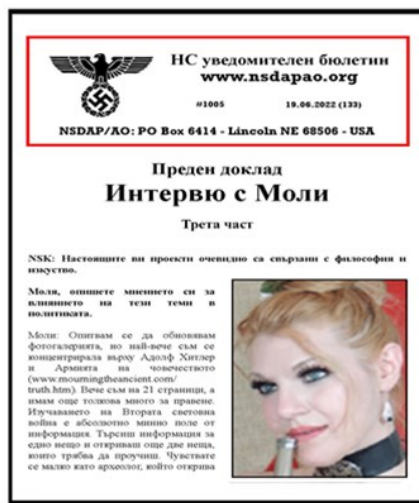
Тогава той ме изненадва: *имам предложение. Нека те закарам дотам! Така ще мога да докладвам на началниците си, че лично съм те качил на самолета. А ти ще спестиш от пътни такси.*

С удоволствие се съгласявам.

Вечерта похарчвам последните си пари за изискана вечеря. Надявам се, че той ще спази обещанието си.

Той го пази. Връщам се в САЩ с 20 цента в джоба си. Използвам ги, за да се обадя на приятел да ме вземе. Оставам при него, докато не получа още пари за последния етап от пътуването ми до дома.

Въпреки интензивните усилия на противника, ние завършваме проекта без никакви загуби на хора и материали.

NSDAP/AO е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!
Печатни и онлайн периодични издания на много езици
Стотици книги на много езици
Стотици уеб-сайтове на много езици

